

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Ved en Skolehøjtid.

Citation: Richardt, Chr.: "Ved en Skolehøjtid.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:  
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid69438/facsimile.pdf>  
(tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

**Ved en Skolehøjtid.**

(Den 10 Septbr. 1864.)

I.

**Kor.**

Om rusted' vi vil være  
til Livets Kamp og Strid,  
da maa vi Noget lære,  
mens dertil det er Tid;  
skal vi med Ære færdes  
i Spydgudindens Hær,  
da maa vi tidlig hærdes  
til Aandens Vaabenfærd.

Af Kundskab maa vi smedde  
os selv en Brynje blaa,  
og fittig sammenledde  
de tusind Ringe smaa;  
i Modersmaalets Esse,  
ved Sandheds Lueskjær  
vi hamre maa og hvæsse  
Forstandens gode Sværd.

Men Arbejdsaar os vente,  
om Maalet naae vi vil,  
og langvejs maa vi hente  
den Malm vi trænge til:  
I Oldtids dunkle Gange,  
og ved Naturens Bryst,  
fra Nordens Sagn og Sange,  
fra Hellas' rige Kyst.

Solo.

Ære Akademos' Lund!  
Ære Hver, som Sandhed søgte!  
Ham, som lærte, mens han spøjte,  
Døden drak med Smil om Mund!  
Ære Sangens Morgengry!  
Kunstens stærke Manddomsalder!  
Tankens ranke Søjlehaller!  
De, som staa, naar Stenen falder,  
Slægt paa Slægt til varigt I.y.

Dog, hvor herligt Hellas' Strand  
straaler over Folkevrimlen, --  
dog har nærmere til Himlen  
Sinai fra Ørknens Sand:  
Med en evig Dommens Røst  
ruller Lovens Tordentale  
fra den øde Klippesvale,  
lyner over Bjerg og Dale,  
gjennembæver hvert et Bryst.

Men saa tidt den bange Sjæl  
sukker: hvor er Fred at finde?  
Spørger: hvor er Liv at vinde,  
hvor er Salighedens Væld?  
See, da tier Helikon;  
da kan Sinai kun true;  
men fra Korsets lave Tue  
kan vi Himlen aaben skue,  
kan vi naac vor Frelzers Haand.

**Kor.**

Mætted vi vor Lærdomshunger,  
kunde tolke alle Tunger,  
kunde Sprogets Strengs sno,  
kjendte hver en Himlens Stjerne;  
sanked al vor Videns Kjerne;  
det var Tomhed, uden Tro.

Men hvor Mulden er beredet,  
og en hellig Kilde ledet  
gjennem Sjælens dybe Grund;  
der vil Kundskab give Grøde,  
Aand og Hjerte finde Føde,  
Viljen vorde stærk og sund.

**II.**

Saa vil vi da øve vort Øje, vor Mund,  
som Fuglen i Lunden sin Strube,  
og nytte vor Evne og øge vort Pund,  
og grave i Kundskabens Grube;  
af Slægters Bedrift,  
af Skabningens Skrift  
som Bierne sanke til Kube.

Og gik der et Uvejrs med knusende Magt  
Saa vildt over Dannemarks Strande,  
desmeer maa vi Ungskoven tage i Agt,  
at Grenenes Marv sig kan danne;  
og bede vor Gud  
bevare hvert Skud,  
saa atter det løves om Lande.

†

**Carl Johannes Nissen.**

(4 Okt. 1836. — 26 Jan. 1861.)

**I.**

Tungt at staa ved Livets Skjel,  
skilles brat fra Barn og Ven;  
tungt at sige sit Farvel,  
og faae intet Svar igjen;  
tungt at tage Smertens Daab;  
tungt at jorde sine Haab.

Hvo kan løfte dette Aag?  
Det kan alle Sjæles Gud!  
Han kan løfte Kistens Laag,  
kalde ham af Graven ud!  
Han har Bod for Suk og Savn:  
Bed til Ham i Jesu Navn!

---

**II.**

Han var saa ung, saa varm, saa kjæk,  
med aabent Sind og aabne Træk  
med sunde Sjælens Kræfter;  
som vi han var en Støvets Søn,  
men Sandhed søgte han iløn,  
den greb han altid efter.

See, Broder gik til Broder hen:  
Kun Savn og Længsel er igjen.  
De Faa er blevne færre.